

[Undervisningsministeren.]

keligheden også hr. Lowzows bemærkninger — at fastslå, at denne ordning ikke er mulig at opretholde med den ændring i erhvervsstrukturen, der har fundet sted i de sidste år, og derfor afhænger et højt uddannelsesniveaue og dermed i virkeligheden også et højt erhvervsniveau af en videre udvikling og dermed i virkeligheden også af en videre udvikling af de erhvervsfaglige grunduddannelser.

Jeg er glad for at kunne slutte med at konstatere, at et stort antal partier her i folketinget også har været enige i, at det gjaldt om at udbygge og videreudvikle denne vigtige fornyelse på uddannelsesområdet.

Søgaard (S):

Jeg skal ikke forlænge debatten yderligere om EFG-uddannelserne, men kun gøre en bemærkning til hr. Svend Haugaard og hr. Chr. Christensen, som jo kom ind på spørgsmålet om kontantstøtten og sammenlignede den med 10. skoleklasse. Man kan lave mange sammenligninger, men den halter, den sammenligning, man foretager her. Det drejer sig om unge, der står i en erhvervs-mæssig uddannelse, hvor de på et givet tidspunkt skal ud til en mester og videre ud i erhvervslivet generelt, hvad det ikke er givet at 10. klasserne skal på det tidspunkt.

Jeg forstår, at § 12, som jo er den, der omhandler støtteordningerne til de erhvervsfaglige grunduddannelser, skal ændres, og at det vel betyder, at man for de nye EFG-elever, der starter nu pr. 1. august, ikke bare fratager dem betaling for basisåret, men også ønsker at fratage dem betaling for 2. året og 3. året, altså pr. 1. august 1977 og 1. august 1978. Hvis det er situationen, ja, så kan man under ingen omstændigheder begynde at sammenligne med 10. skoleår, når man taler om erhvervsfaglig grunduddannelse, og sammenligne disse to ting. Man må nødvendigvis sammenligne med det, der ligger allernærmest — men det kan ofte være sværest at se — nemlig med den ganske almindelige mesterlære.

Brøndsted (V):

Det er muligt, at undervisningsministeren har ret, når hun siger, at udbygningen følger forsøgslovgivningen, men så vil jeg altså

mene, at forsøgslovgivningen måske har slået større brød op, end man skal, når det gælder forsøg. Det synes jeg er meget væsentligt at slå fast. Vi vil se, hvordan tingene udvikler sig, inden vi bygger for meget videre.

Nu ser vi f. eks., at inden man er færdig med de første år på de to skoler i den jordbrugslinje, der er sat i gang, har man bestemt, at der skal være tre steder at starte fra. Det finder jeg er for hård en udbygning, og jeg mener i hvert fald, at hvis forsøgsloven skal løbe videre som forsøg, så må vi dæmpe lidt på denne udviklingstakt. Som jeg sagde, vil det være med til ligesom at låse og fryse en senere beslutningsproces fast.

Med hensyn til kontakten med erhvervene tror jeg netop det er rigtigt opfattet, at det er de enkelte lokale erhvervsdrivende, der har været skeptiske og ikke helt sikre på, om det var en uddannelse, de kunne bruge. Og det er alfa og omega i en erhvervsuddannelse.

Vedrørende landbrugslinjen vil jeg egentlig godt spørge ministeren: er det rigtigt, at vi har en landbrugslinje, der hører til ét sted i ministeriets lokaler, og en anden landbrugslinje, der hører til et andet sted? Vi har et udvalg, der skal styre én uddannelse inden for denne linje, og vi har landbrugsskolerådet, som skal styre en anden. Udefra set virker det i hvert fald ikke praktisk og rigtigt.

Jeg sagde ikke noget om godtgørelserne i mit første oplæg, men jeg vil føje et par ord til, for nu har hr. Søgaard ligesom forleden dag prøvet på at overbevise os om, at det er i overensstemmelse med lighedsprincippet at bevare godtgørelserne. Man bliver ved og ved, men hr. Søgaard kan ikke komme uden om, at vi på et eller andet tidspunkt står over for den kendsgerning, at man vil sige: hvorfor skal disse elever, der får en ydelse, have en fordel, som ikke andre i samme aldersgruppe, der er på vej til en uddannelse, der også kan ende med noget praktisk, skal have? Vi har fat i noget her, der uvægerligt vil føre med sig, at vi må køre linjen videre. Tror man selv, det er muligt, så skal vi selvfølgelig gøre det, men vi skal ikke give nogle løfter, som vi ikke kan leve op til.

Der er blevet sagt, at det ikke er 9. klasse, der kommer på basisåret. Nej, men hvis vi læser betænkningen og hører, hvad man siger på skolerne, så satser man først og fremmest